

Sygn. akt V CSK 620/17

POSTANOWIENIE

Dnia 8 maja 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Władysław Pawlak

w sprawie z powództwa „U...” Sp. z o.o. w P.

przeciwko „V...” Sp. z o.o. w P.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 8 maja 2018 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Okręgowego w K.

z dnia 19 stycznia 2016 r., sygn. akt XIX Ga [...] /15,

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

**2. zasądza od strony pozwanej na rzecz strony powodowej
kwotę 3600 (trzy tysiące sześćset) zł, tytułem kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną strony pozwanej „V...” sp. z o.o. w P. od wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 19 stycznia 2016 r., sygn. akt XIX Ga[...]/15 Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Zatem nie w każdej sprawie, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia. W judykaturze Sądu Najwyższego, odwołującej się do orzecznictwa Europejskiego Trybunału Praw Człowieka w Strasburgu, jeszcze w okresie obowiązywania kasacji zostało utrwalone stanowisko, że ograniczenie dostępności i dopuszczalności kasacji nie jest sprzeczne z Konstytucją RP, ani z wiążącymi Polskę postanowieniami konwencji międzynarodowych (por. uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 17 stycznia 2001, III CZP 49/00, OSNC 2001, nr 4, poz. 53).

Podstawowym celem postępowania kasacyjnego jest ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa i jurysprudencji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000, nr 7 - 8, poz. 147).

W skardze kasacyjnej strona pozwana zarzuciła naruszenie art. 471 k.c. w zw. z art. 222 k.c. przez ich niewłaściwe zastosowanie polegające na przyjęciu odpowiedzialności odszkodowawczej powoda, podczas gdy nie zaszły wymagane prawem przesłanki tej odpowiedzialności, w tym poniesienie szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania na skutek okoliczności,

za które dłużnik z mocy umowy lub ustawy ponosi odpowiedzialność, a przede wszystkim związek przyczynowy między nienależytym wykonaniem lub niewykonaniem zobowiązania a szkodą.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca oparła na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Przesłanka ta nie została jednak spełniona.

Przewidziana w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. oczywista zasadność skargi kasacyjnej zachodzi wówczas, gdy z jej treści, bez potrzeby głębszej analizy oraz szczegółowych rozważań, wynika, że przytoczone podstawy kasacyjne uzasadniają uwzględnienie skargi. W wypadku, gdy strona skarżąca twierdzi, że jej skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, powinna przedstawić argumentację prawną, wyjaśniającą w czym ta oczywistość się wyraża oraz uzasadnić to twierdzenie. Powinna w związku z tym wykazać kwalifikowaną postać naruszenia prawa materialnego i procesowego, polegającą na jego oczywistości *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49, z dnia 14 lipca 2005 r., III CZ 61/05, OSNC 2006, nr 4, poz. 75, z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, nie publ., z dnia 29 kwietnia 2015 r., II CSK 589/14, nie publ.). Przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 października 2015 r., IV CSK 189/15 nie publ. i przywołane tam orzecznictwo).

Według skarżącej oczywista zasadność skargi kasacyjnej wynika z bezkrytycznego przyjęcia przez Sąd drugiej instancji stanowiska Sądu pierwszej instancji, iż spełnione zostały przesłanki odpowiedzialności odszkodowawczej z art. 471 k.c., podczas gdy z poczynionych ustaleń faktycznych wprost wynika, że powód jest właścicielem przedmiotowej zrębki, a tym samym jako właścicielowi przysługiwało mu roszczenie windykacyjne. Zrębka ta pomimo, że strona powodowa została pozbawiona jej posiadania nadal wchodzi do jej majątku, a zatem taka sytuacja nie mogła spowodować szkody. Dlatego w ocenie strony pozwanej

roszczenie odszkodowawcze strony powodowej jest przedwczesne, gdyż mogła go dochodzić dopiero po wykazaniu, że pozwany nie wykonał zobowiązania w naturze.

Z wiążących w postępowaniu kasacyjnym ustaleń faktycznych (art. 398¹³ § 2 k.p.c.) wynika, że stanowiąca przedmiot sporu zrębka wędzarnicza jest towarem ulegającym szybkiemu zepsuciu. Wywieziona przez stronę pozwaną zrębka z magazynu w R. została poddana przetworzeniu w jej zakładzie. Łącząca strony umowa nie przewidywała możliwości powrotnego zabrania towaru do zakładu produkcyjnego pozwanej, tym bardziej, że nie zostały sporządzone przez pozwaną dokumenty dotyczące wywiezienia z magazynu w R. przedmiotowej zrębki. W tych okolicznościach oczywistym jest, że strona pozwana naruszyła postanowienia umowy, a zatem wystąpiło zdarzenie, z którym system prawa cywilnego łączy odpowiedzialność odszkodowawczą kontraktową, natomiast dochodzenie roszczenia odszkodowawczego w formie pieniężnej było uzasadnione tym, iż sporna zrębka została już przetworzona przez pozwaną, a wobec tego restytucja naturalna jest niemożliwa. Poza tym, należy zwrócić uwagę, iż w świetle art. 363 § 1 k.c. wybór formy naprawienia szkody przysługuje poszkodowanemu a nie sprawcy.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, a o kosztach postępowania kasacyjnego orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. art. 99 k.p.c., art. 398²¹ k.p.c., art. 391 § 1 k.p.c. i art. 108 § 1 k.p.c. Na zasądzone koszty składa się wynagrodzenie za zastępstwo procesowe ustalone według minimalnej stawki taryfowej (§ 2 pkt 6 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych, j. t. Dz. U. z 2018 r., poz. 265, ze zm., w zw. z § 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. zmieniające rozporządzenie w opłat za czynności radców prawnych, Dz. U. poz. 1667).

at